# SODBA SODIŠČA (drugi senat)
z dne 16. septembra 2004*

V zadevi C-329/02 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča,

vložene 12. septembra 2002,

**SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH**, s sedežem v Mainzu (Nemčija), ki jo zastopa R. Schneider, Rechtsanwalt, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

pritožnik,

druga stranka v postopku je:

**Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT)**, ki ga zastopa D. Schennen, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, J.-P. Puissochet (poročevalec) in R. Schintgen, sodnika, F. Macken in N. Colneric, sodnici,

generalni pravobranilec: F. G. Jacobs,
sodni tajnik: H. von Holstein, namestnik sodnega tajnika,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. januarja 2004,

ob upoštevanju stališč, ki sta jih predložili stranki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 11. marca 2004

izreka naslednjo

## Sodbo

1 SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH (v nadaljevanju: pritožnik) s pritožbo zahteva razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 2. julija 2002 v zadevi SAT.1 proti UUNT (SAT.2) (T-323/00, Recueil, str. II-2839, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Sodišče prve stopnje zavrnilo tožbo pritožnika, ko je odločilo, da drugi odbor za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT), s tem da je izdal odločbo z dne

2. avgusta 2000 (zadeva R 312/1999-2) (v nadaljevanju: sporna odločba) o zavrnitvi registracije besedne zveze „SAT.2" kot znamke Skupnosti za storitve, ki so v zahtevi za registracijo povezane s satelitskim oddajanjem, ni kršil niti člena 7(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba) niti načela enakega obravnavanja.

## Pravni okvir

2 Člen 4 Uredbe določa:

„Znamka Skupnosti je lahko sestavljena iz kakršnihkoli znakov, ki jih je mogoče grafično predstaviti, kot so besede, vključno z osebnimi imeni, slike, črke, števila, oblika blaga ali njegove embalaže, če se s pomočjo teh znakov blago in storitve nekega podjetja lahko razlikujejo od blaga in storitev drugih podjetij."

3 Člen 7 te uredbe določa:

„1. Kot znamka se ne registrirajo:

(a) znaki, ki ne ustrezajo zahtevam iz člena 4;

(b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;

(c) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve;

[...]

2. Odstavek 1 se uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Skupnosti.

3. Odstavek 1 (b), (c) in (d) se ne uporablja, če je znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek za blago ali storitve, za katere se zahteva registracija."

4 V skladu s členom 12 Uredbe:

„Znamka Skupnosti imetniku ne daje pravice, da tretji osebi v gospodarskem prometu prepove uporabo:

[...]

(b) označb vrste, kakovosti, količine, namena, vrednosti, geografskega izvora, časa proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali drugih značilnosti blaga ali storitve;

[...]

ob pogoju, da jih uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah."

5 Člen 38(1) Uredbe določa:

„Če znamka po členu 7 ne more biti registrirana za del ali celotno blago ali storitve, ki jih zajema prijava znamke Skupnosti, se prijava za to blago ali storitve zavrne."

**Dejansko stanje**

6 Pritožnik je 15. aprila 1997 pri UUNT vložil zahtevo za registracijo besedne zveze „SAT.2" kot znamke Skupnosti za različne proizvode iz razredov 3, 9, 14, 16, 18, 20, 25, 28, 29 in 30 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in za storitve iz razredov 35, 38, 41 in 42 navedenega aranžmaja.

7 Preizkuševalec UUNT je to zahtevo v povezavi z zadevnimi storitvami iz razredov 35, 38, 41 in 42 zavrnil z odločbo z dne 9. aprila 1999, zoper katero je pritožnik vložil pritožbo pri UUNT.

8 Drugi odbor za pritožbe UUNT je s sporno odločbo to pritožbo zavrnil na podlagi določb člena 7(1)(b) in (c) Uredbe, ki naj bi nasprotovale registraciji besedne zveze „SAT.2" za storitve navedenih razredov.

**Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba**

9 Pritožnik je 16. oktobra 2000 v tajništvu Sodišča prve stopnje vložil tožbo za razveljavitev sporne odločbe.

10 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo tožbi le delno ugodilo.

11 Na eni strani je navedlo, da drugi odbor za pritožbe UUNT ni odločil o predlogih pritožnika o storitvah iz razreda 35, za katere je bila zahtevana registracija. Posledično je v tej točki sporno odločbo razveljavilo.

12 Po drugi strani je Sodišče prve stopnje razveljavilo sporno odločbo v delu, ki se nanaša na storitve iz razredov 38, 41 in 42, vendar le glede zavrnitve registracije besedne zveze „SAT.2" za zadevne storitve navedenih razredov, kot so naštete v točki 42 izpodbijane sodbe.

13 Sodišče prve stopnje je pri tej razveljavitvi najprej ugodilo tožbenemu razlogu pritožnika, da naj bi sporna odločba nepravilno temeljila na členu 7(1)(c) Uredbe. S sklicevanjem na upoštevan pomen znamke, ki ne temelji le na njenih različnih sestavnih delih, ampak tudi na njenem celotnem pomenu, in ob samem upoštevanju značilnosti proizvodov ali storitev, iz katerih se lahko domneva, da jih ciljna javnost pri odločitvi upošteva, je Sodišče prve stopnje menilo, da besedna zveza „SAT.2" za storitve iz razredov 38, 41 in 42 ni opisna v smislu člena 7(1)(c) Uredbe. Kajti ta besedna zveza se ne nanaša na nobeno posebno značilnost zadevnih storitev, iz katere se lahko domneva, da jo upoštevna javnost pri odločitvi upošteva.

14 Sodišče prve stopnje je v nasprotju s tem za del storitev iz razredov 38, 41 in 42 zavrnilo tožbeni razlog, da naj bi v sporni odločbi registracija besedne zveze „SAT.2" ne smela biti zavrnjena na podlagi člena 7(1)(b) Uredbe. Odločilo je, da ta besedna zveza v povezavi z deli, iz katerih je sestavljena, nima razlikovalnega učinka za storitve, ki so bile vsebovane v zahtevi za registracijo, v povezavi s satelitskim oddajanjem, torej za storitve, navedene v točki 3 izpodbijane sodbe, ki pa niso naštete v točki 42 izpodbijane sodbe.

15 Končno je Sodišče zavrnilo tožbeni razlog, da naj bi bila zavrnitev registracije sporne besedne zveze v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, ker naj bi bili znaki, ki so popolnoma primerljivi, že predmet odločb UUNT o registraciji znamke Skupnosti.

**Pritožba**

16 Pritožnik predlaga, naj Sodišče razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem je Sodišče prve stopnje zavrnilo tožbene predloge, ki jih je navajal pred njim, in UUNT naloži plačilo stroškov.

17 UUNT predlaga, naj Sodišče zavrne pritožbo in pritožniku naloži plačilo stroškov.

*Trditve strank*

18 Pritožnik s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno razlagalo člen 7(1)(b) Uredbe v dveh pogledih.

19 Prvič, v nasprotju s tem, kar je Sodišče prve stopnje navedlo v točki 36 izpodbijane sodbe, ta določba ni v splošnem interesu, ki zahteva, da bi znake, ki jih omenja, lahko vsi prosto uporabljali. Cilj te določbe je po mnenju, ki ga zastopata zakonodajalec Skupnosti in Sodišče, predvsem to, da se potrošniku ali končnemu uporabniku omogoči, da brez verjetnosti zmede razlikuje med proizvodi ali storitvami glede na njihov izvor. Sodišče prve stopnje je tako uporabilo merilo, ki ni upoštevno v okviru člena 7(1)(b) Uredbe, ampak v okviru člena 7(1)(c) in (e) tega predpisa, in posledično ni dovolj preizkusilo, koliko lahko sporna besedna zveza izpolni to nalogo znamke.

20 Drugič, pritožnik navaja, da Sodišče prve stopnje zatem, ko se je pravilno sklicevalo na to, da je treba preizkusiti celotni vtis, ki ga pri zadevnih potrošnikih povzroči besedna zveza „SAT.2", v okviru presoje razlikovalnega učinka tega znaka, v obravnavanem primeru tega pravila za presojo ni pravilno uporabilo. Besedno zvezo je namreč razdelilo na sestavne dele, da bi utemeljilo svojo zavrnitev registracije. Taka razdelitev ne ustreza presoji in razumevanju potrošnikov pri zaznavanju znamke. Poleg tega je Sodišče prve stopnje pomanjkanje razlikovalnega učinka napačno utemeljilo z okoliščino, da je besedna zveza sestavljena iz delov, ki se v gospodarskem prometu splošno uporabljajo za označevanje zadevnih storitev, ker se taki deli lahko upoštevajo le pri uporabi člena 7(1)(c) Uredbe.

21 UUNT na ta pritožbeni razlog odgovarja, da je člen 7(1)(b) Uredbe v splošnem interesu in želi zagotoviti prosto uporabo zadevnih znakov. Sodna praksa Sodišča kaže, da so razlogi za zavrnitev, navedeni v členu 7(1)(b) in (c) Uredbe, dejansko v splošnem interesu, kajti preprečujejo, da bi znaki brez razlikovalnega učinka uživali varstvo registracije znamke.

22 UUNT tako kot pritožnik meni, da je treba besedno zvezo obravnavati kot celoto in da je treba kot razlikovalni učinek razumeti sposobnost znamke, da razlikuje proizvode ali storitve glede na njihov izvor. Meni, da besedna zveza „SAT.2" nima razlikovalnega učinka, ker je sestavljena iz delov brez takega učinka, ki so med seboj običajno povezani in tako Sodišče pri svoji presoji v tem smislu ni kršilo člena 7(1)(b) Uredbe. V izpodbijani sodbi poleg tega področji uporabe te določbe in člena 7(1)(c) Uredbe nista bili pomešani. V sodbi tudi ni nobenega nasprotja, kajti Sodišče prve stopnje je lahko, ne da bi pri tem storilo pravno napako pri presoji, ugotovilo, da besedna zveza ni opisna v smislu določb pod točko (c), kar še ne pomeni, da ima razlikovalni učinek v smislu določb pod točko (b).

*Presoja Sodišča*

23 Prvič, bistvena naloga znamke je potrošniku ali končnemu uporabniku zagotoviti identiteto izvora proizvoda ali storitve, ki ju označuje znamka, tako da lahko brez morebitne zmede razlikuje ta proizvod ali storitev od proizvoda ali storitve drugačnega izvora (glej predvsem sodbi z dne 23. maja 1978 v zadevi Hoffmann-La Roche, 102/77, Recueil, str. 1139, točka 7, in z dne 18. junija 2002 v zadevi Philips, C-299/99, Recueil, str. I-5475, točka 30). Cilj člena 7(1)(b) Uredbe je tako preprečiti registracijo znamk, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka, kajti prav ta omogoča, da znamka lahko izpolnjuje svojo bistveno nalogo.

24 Drugič, da bi se ugotovilo, ali ima znak učinek, ki mu omogoča biti registriran kot znamka, se je treba postaviti v položaj upoštevne javnosti. Če so proizvodi ali storitve, za katere je bila vložena zahteva za registracijo, namenjeni vsem potrošnikom, je treba izhajati iz tega, da je upoštevna javnost sestavljena iz povprečnega potrošnika, običajno osveščenega ter razumno pozornega in preudarnega (sodbi z dne 22. junija 1999 v zadevi Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, str. I-3819, točka 26, in z dne 6. maja 2003 v zadevi Libertel, C-104/01, Recueil, str. I-3793, točka 46).

25 Tretjič, treba je spomniti, da je vsak od razlogov za zavrnitev, ki so našteti v členu 7(1) Uredbe, neodvisen od drugih in zahteva ločen preizkus. Poleg tega je treba razlagati omenjene razloge za zavrnitev v smislu splošnega interesa, ki je podlaga za vsakega od njih. Splošni interes, ki se ga upošteva med preizkusom vsakega od teh razlogov za zavrnitev, lahko odraža, celo mora jih, različne ugotovitve o zadevnih razlogih za zavrnitev (sodba z dne 29. aprila 2004 v zadevi Henkel proti UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, Recueil, str. I-5089, točki 45 in 46).

26 Glede vprašanja, ali se lahko barva kot taka, brez omejitve, registrira kot znamka, je Sodišče v točki 60 zgoraj navedene sodbe v zadevi Libertel že odločilo, da splošni interes, ki je podlaga členu 3(1)(b) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1), ki je popolnoma enak členu 7(1)(b) Uredbe, kaže na nujnost, da se razpoložljivost barv za druge udeležence v gospodarskem prometu, ki so ponudniki proizvodov in storitev, kot so tisti, za katere se zahteva registracija, ne omeji neupravičeno.

27 Sicer se ob upoštevanju obsega varstva, ki ga znamki zagotavlja Uredba, splošni interes, na katerem temelji člen 7(1)(b) Uredbe, in bistvena naloga znamke, opredeljena v točki 23 te sodbe, očitno prekrivata.

28 Končno se lahko, ko gre za znamko, ki je sestavljena iz besed ali iz besede in številke, kot je ta, ki je predmet spora, preveri možen razlikovalni učinek za vsak njen izraz ali del posebej, vendar mora biti v vsakem primeru odvisen od presoje celote, ki jo ti sestavljajo. Samo okoliščina, da je vsak od teh delov, vzet posebej, brez slehernega razlikovalnega učinka, ne izključuje tega, da ima lahko njihova kombinacija razlikovalni učinek (glej po analogiji sodbi z dne 12. februarja 2004 v zadevi Campina Melkunie, C-265/00, Recueil, str. I-1699, točki 40 in 41, in v zadevi Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, Recueil, str. I-1619, točki 99 in 100).

29 V obravnavanem sporu uporaba člena 7(1)(b) Uredbe Sodišča prve stopnje dokazuje nepravilno razlago te določbe.

30 Prvič, Sodišče prve stopnje, čeprav se je v točki 39 izpodbijane sodbe pravilno sklicevalo na to, da je treba sestavljeno znamko v zvezi s presojo njenega razlikovalnega učinka obravnavati kot celoto, v resnici svoje odločitve ni oprlo na tako presojo.

31 Najprej je v točki 41 izpodbijane sodbe navedlo, da je UUNT pravno zadostno prikazal, da je del „SAT" v nemškem in angleškem jeziku običajna okrajšava besede „satelit" in se kot okrajšava ne oddalji od leksikalnih pravil teh jezikov. V isti točki izpodbijane sodbe je poleg tega presodilo, da ta del označuje značilnost večine zadevnih storitev, na podlagi katere se lahko domneva, da jo upoštevna javnost pri sprejemanju odločitev upošteva, namreč prav povezanost navedenih storitev s satelitskim oddajanjem. Na podlagi teh ugotovitev, ki jih Sodišče v okviru pritožbe ne preizkuša, razen če temeljijo na poneverbi vsebine spisa, je Sodišče prve stopnje menilo, da je del „SAT" v povezavi s temi storitvami brez slehernega razlikovalnega učinka.

32 Nato je Sodišče prve stopnje v točkah 46 in 47 izpodbijane sodbe z načini presoje, ki jih v okviru pritožbe Sodišče prav tako ne preizkusi, razen pri poneverbah, poudarilo, da se sestavna dela „2" in „." v gospodarskem prometu splošno uporabljata za označevanje zadevnih storitev in sta zato brez slehernega razlikovalnega učinka.

33 Na podlagi teh ugotovitev je v točki 49 izpodbijane sodbe sklenilo, da „je mogoče splošno, [...] na podlagi dejstva, da je sestavljena znamka [kot je ‚SAT.2'] sestavljena le iz delov, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka, domnevati, da se tudi znamka kot celota v gospodarskem prometu prav tako lahko splošno uporablja za predstavljanje zadevnega blaga ali storitev".

34 Končno je Sodišče prve stopnje v točkah 49 in 50 izpodbijane sodbe menilo, da tak sklep ne bi veljal, le če bi obstajali konkretni znaki, kot je na primer neobičajen način, na katerega so različni deli povezani, ki bi prikazal, da je sestavljena znamka več kot le vsota delov, iz katerih je sestavljena. Sodišče prve stopnje je presodilo, da je besedna zveza „SAT.2" običajna in da „[je] trditev tožeče stranke, da prijavljena znamka kot celota vsebuje domišljijski sestavni del, nepomembna".

35 Iz točk od 31 do 34 te sodbe izhaja, da je Sodišče prve stopnje obstoj razlikovalnega učinka besedne zveze „SAT.2" presodilo predvsem na podlagi ločene analize vsakega njenega posameznega dela. Pri tem je izhajalo iz domneve, da sestavni deli, ki so sami brez razlikovalnega učinka, ne morejo, ko so enkrat kombinirani, imeti takega učinka, in ne, kot bi to moralo storiti, glede na celovito zaznavanje te besedne zveze pri povprečnem potrošniku. Celotni vtis, ki ga ustvarja besedna zveza, je preučilo le podredno, ne da bi upoštevalo nekatera dejstva, kot je obstoj domišljijskega sestavnega dela, ki se ga mora upoštevati pri taki analizi.

36 Drugič, izpodbijana sodba temelji na uporabi merila, v skladu s katerim se znamke, ki se v gospodarskem prometu splošno uporabljajo za označevanje zadevnih proizvodov in storitev, ne morejo registrirati kot znamke. To merilo je upoštevno v okviru člena 7(1)(c) Uredbe, vendar ni tisto, v skladu s katerim je treba razlagati točko (b) tega člena. Sodišče prve stopnje pri upoštevanju zlasti točke 36 izpodbijane sodbe, da je ta zadnja določba v splošnem interesu, ki zahteva, da lahko v njej navedene znake vsi prosto uporabljajo, ni upoštevalo merila javnega interesa, navedenega v točkah od 25 do 27 te sodbe.

37 V teh okoliščinah pritožnik utemeljeno trdi, da je bilo v izpodbijani sodbi, ob razlagi člena 7(1)(b) Uredbe, nepravilno uporabljeno pravo.

38 Iz navedenega izhaja, da se, ne da bi bilo treba obravnavati drugi pritožbeni razlog kršitve načela enakega obravnavanja, izpodbijana sodba razveljavi v delu, v katerem je Sodišče prve stopnje razsodilo, da drugi odbor za pritožbe UUNT ni kršil člena 7(1)(b) Uredbe, ko je s sporno odločbo zavrnil registracijo besedne zveze „SAT.2" kot znamke Skupnosti za storitve, ki so v zahtevi za registracijo v zvezi s satelitskim oddajanjem, torej kategorije storitev, navedene v točki 3 izpodbijane sodbe, ki jih Sodišče prve stopnje v točki 42 izpodbijane sodbe ne navaja.

39 V skladu s členom 61(1)(2) Statuta Sodišča lahko Sodišče ob razveljavitvi odločitve Sodišča prve stopnje, če stanje postopka to dovoljuje, samo dokončno odloči o zadevi. Tako je v tem primeru.

40 Čeprav je res, da način, kako je sestavljena besedna zveza „SAT.2", ni neobičajen, predvsem v tem, kako lahko povprečni potrošnik zaznava storitve telekomunikacijskega sektorja, in da postavitev besednega dela „SAT" poleg števila, kot je „2", ločenega s „.", ne pomeni posebno visoke stopnje ustvarjalnosti, te okoliščine ne zadoščajo za dokaz, da je taka besedna zveza brez slehernega razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1)(b) Uredbe.

41 Za registracijo znaka kot znamke se dejansko ne zahteva ugotovitev določene ravni ustvarjalnosti ali jezikovne ali umetniške domišljije imetnika znamke. Zadostuje, da znamka omogoča upoštevni javnosti ugotoviti izvor proizvodov ali storitev, zavarovanih z znamko, in jih razlikuje od tistih drugih podjetij.

42 Kadar je znamka, ki ne spada pod razlog za zavrnitev, določen v členu 7(1)(c) Uredbe, kljub temu brez slehernega razlikovalnega učinka v smislu točke (b) iste določbe, mora UUNT navesti razloge, zaradi katerih meni, da je znamka brez kakršnega koli razlikovalnega učinka.

43 V tem primeru je UUNT v sporni odločbi zgolj navedel, da sta sestavna dela „SAT" in „2" opisna in navadno v uporabi na področju medijskih storitev, ne da bi navedel, zakaj besedna zveza „SAT.2" kot celota nima značilnosti, da bi ločila storitve pritožnika od tistih drugih podjetij.

44 Po drugi strani pogosta uporaba znamk, sestavljenih iz besednega in številčnega dela, v sektorju telekomunikacij nakazuje, da se za tako kombinacijo ne more na splošno šteti, da je brez slehernega razlikovalnega učinka.

45 Sicer pa, kot je navedel pritožnik, UUNT ni uveljavljal tega razloga za zavrnitev registracije, navedenega v členu 7(1)(b) Uredbe, proti zahtevam za registracijo znamk, po strukturi besedne zveze primerljivih s „SAT.2", predvsem z uporabo sestavnega dela „SAT".

46 Dejstvo, da sta v tem primeru dela, povezana s „SAT", številka 2 ter pika in ne drug besedni del, v nasprotju z navedbami UUNT ne vpliva na to analizo. Sicer pa UUNT med postopkom kot razlog za razliko v obravnavanju zahtevka pritožnika ni nikoli navedel verjetnosti zmede med znakom, ki ga je ta želel registrirati, in katero koli znamko, ki je že bila predhodno registrirana.

47 Iz celote zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da razlogi, na podlagi katerih je drugi odbor za pritožbe UUNT menil, da je besedna zveza „SAT.2" brez slehernega razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1)(b) Uredbe, niso utemeljeni.

48 V teh okoliščinah mora biti sporna odločba razveljavljena v delu, v katerem je drugi odbor za pritožbe UUNT zavrnil, na podlagi člena 7(1)(b) Uredbe, zahtevo za registracijo besedne zveze „SAT.2" kot znamke Skupnosti. Ker je Sodišče prve stopnje z izpodbijano sodbo že razsodilo, da sporna odločba ne more temeljiti na členu 7(1)(c) Uredbe, in ker drugi odbor za pritožbe UUNT z omenjeno odločbo ni odločil o pritožbi, ki je bila vložena pri njem, o storitvah iz razreda 35, mora biti sporna odločba razveljavljena v celoti.

**Stroški**

49 Člen 122 Poslovnika Sodišča določa, da če je pritožba utemeljena in če Sodišče samo dokončno odloči v sporu, Sodišče odloči tudi o stroških.

50 V skladu s členom 69(2) Poslovnika in členom 118, ki se uporablja za pritožbeni postopek tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Pritožnik je priglasil stroške proti UUNT, in ker je bil UUNT neuspešen v postopku, se mu naloži plačilo stroškov obeh stopenj.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 2. julija 2002 v zadevi SAT.1 proti UUNT (SAT.2), T-323/00, Recueil, str. II-2839, se razveljavi v delu, v katerem je Sodišče prve stopnje razsodilo, da drugi odbor za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki je z odločbo z dne 2. avgusta 2000 (zadeva R 312/1999-2) zavrnil registracijo besedne zveze „SAT.2" kot znamke Skupnosti za storitve, ki so v zahtevi za registracijo v zvezi s satelitskim oddajanjem, torej storitve, navedene v točki 3 izpodbijane sodbe, ki jih Sodišče prve stopnje v točki 42 izpodbijane sodbe ne navaja, ni kršil člena 7(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti.**

2. **Odločba drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 2. avgusta 2000 se razveljavi.**

3. **Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) se naloži plačilo stroškov obeh stopenj.**

Podpisi